

Sygn. akt II CSK 482/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku G. K. i K. K.

przy uczestnictwie J. D.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt I Ca (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawcy wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a mianowicie problemu „możliwości dokonania rozgraniczenia przez Sąd Powszechny z pominięciem stanu prawnego ukształtowanego ostateczną decyzją administracyjną w zakresie przebiegu granicy i orzeczenie odmiennie niż stanowi prawomocna decyzja administracyjna”, a także zagadnienia „dotyczącego powagi rzeczy osądzonej sprawy posesoryjnej na sprawę o rozgraniczenie”. Wnioskodawcy stwierdzili też, że ich skarga kasacyjna „jest oczywiście uzasadniona w świetle naruszenia przez Sąd przepisów wymienionych w treści zarzutów” (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Wnioskodawcy ograniczyli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie do stwierdzeń zacytowanych wyżej. Tymczasem powołanie podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienie nie zastępuje uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż w ramach przedsądu Sąd Najwyższy nie może ich objąć rozpoznaniem.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi

pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez wnioskodawców - pomijając nawet braki w zakresie jego uzasadnienia - nie ma cech określonych wyżej. Odpowiedź na postawione przez nich pytania nie ma związku faktami stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia. Orzeczenie o rozgraniczeniu wydane przez Sądy *meriti* w niniejszej sprawie dotyczy nieruchomości wnioskodawców i uczestniczki, natomiast nie dotyczy granicy między tymi nieruchomościami i nieruchomością zajętą pod drogę powiatową, o której właściwy organ orzekł decyzją zezwalającą na realizację inwestycji drogowej. Decyzja zezwalająca na realizację inwestycji drogowej, ze względu na przedmiot postępowania, które kończy i zakres kompetencji, którymi dysponuje wydający ją organ, w żaden sposób nie może być uznana za akt wyznaczający przebieg prawnej granicy między nieruchomościami innymi niż zajmowane pod drogę publiczną. Sądy *meriti* w niniejszej sprawie przy wyznaczaniu granic między nieruchomościami stron trafnie natomiast nawiązały do okoliczności, które zdeterminowały prawnie ich przebieg, a mianowicie do stanu posiadania samoistnego przygranicznych pasów gruntów 4 listopada 1971 r., a zatem w dacie wejścia w życie ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250). Z tą datą bowiem prawa do nieruchomości rolnych nabyli ci samoistni posiadacze, którzy weszli w ich posiadanie na podstawie zdarzeń określonych w art. 1 ustawy, a nabycie to nastąpiło w granicach wykonywanego wówczas posiadania samoistnego. Sądy *meriti* zbadały też stan posiadania samoistnego przygranicznych pasów gruntu przez okres od 4 listopada 1971 r. do powstania sporu.

Wnioskodawcy powołali się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ale skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie potwierdza ich tezy o ewidentnej wadliwości zaskarżonego postanowienia, której stwierdzenie nie wymagałoby prowadzenia bardziej złożonych rozumowań.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw